WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 1 4 JANUARI 1964 - 35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

EEN heel gelukkig nieuwjaar allemaal! Ben je al een beetje bekomen van 't latertje op oudejaarsavond en van de oliebollen en appelflappen?
Het is met nieuwjaar altijd gewoonte dat je je beste vriendjes en vriendinnetjes 'n kaart stuurt met de beste wensen voor het nieuwe jaar erop. Maar vergeet je deze keer de zieken niet? Er zijn nog zo heel veel jongens en meisjes die oud en nieuw niet thuis hebben gevierd, omdat ze in het ziekenhuis of waar dan ook liggen. En die zullen het erg fijn vinden als ze merken dat hun Duckvriendjes en -vriendinnetjes aan hen hebben gedacht. Het is zo'n beetje traditie geworden, om het nieuwe jaar met goede voornemens in te zetten. En je weet ook wel dat daar meestal maar hitter weinig van terecht komt. Maar dat is ook geen wonder. De voornemens die je op 1 januari hebt gemaakt, ben je op 2 januari weer vergeten. Daarom kun je beter iedere dag met nieuwe voornemens beginnen. Dus eigenlijk van iedere dag een nieuwjaarsdag maken. Als je 's avonds terugkijkt op de voorbije dag, dan zul je steeds weer merken dat er van 'n helehoel goede voornemens niets terechtgekomen is. Maar dat is niet erg, hoor. Wanneer je iedere dag vrolijk begint, dan heb je de helft van de dag al gewonnen. Nou, en daar komen de meeste mensen lang niet aan toe. Dag, doe je best!

OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 1

JANTJES schooltas is op straat gevallen en verscheidene voorwerpen zijn er uitgerold.
Als je nu de letters die in de namen van deze voorwerpen voorkomen op 't plaatje doorstreept, zul je zien dat je ten slotte zeven letters overhoudt.
Gevraagd wordt met deze zeven letters een woord te vormen dat een vak aanduidt dat op geen enkele school ontbreekt.
Als tip nog dit: de volgorde van de letters van dat woord is: medeklinker, klinker, medeklinker en zo verder.
Schrijf de oplossing van deze puzzel op een briefkaart en stuur die voor 9 januari 1964 aan:
Donald Duck, Posthus 792, Amsterdam.
Vergeet vooral niet duidelijk je naam en adres te vermelden.

Zet bovendien in de linkerbovenhoek van de **adreszijde** „Oplossing 1". Veel succes!

OOM DONALDS BRIEVENBUS

KARIN DE BEUKELAAR, AMSTERDAM. Om lid te worden van de vrienden- en vriendinnenkring hoef je alleen maar een brief naar me te sturen. En dat heb jij gedaan. Makkelijk, hè? Zeg, Karin, vind je het leuk in de zesde klas?
ROB SMIT, ZAANDAM. Een album van **Donald Duck** kun je bestellen bij de man die **Donald Duck** altijd bij je brengt. Doe het maar gauw, want de albums zijn zo uitverkocht, hoor! Zeg, Rob, wil jij soms ook pottenbakker worden?
JUDITH DRENTH, ROTTERDAM. Heeft je vriendinnetje Riena een hoop kaarten gehad? En hoe gaat het nu met haar? Jij bent natuurlijk al lang weer beter, hè? Doe je vriendinnetje de hartelijke groeten van me. En schrijf je nog eens?
BERNARD TELLEGEN, HEERDE. Is je kerstrapport net zo mooi als je overgangsrapport, Bernard? Dat zou niet gek zijn. Je kunt vast erg goed leren. Fijn is dat, hè? Is je zusje nog geslaagd voor haar examen? Dag Bernard!

Jullie brieven zijn van harte welkom! Schrijf zoveel je wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, A'dam. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenbus.** Tot schrijfs!

****

Belangrijke mededeling

GEEN PRIJSVERHOGING VAN DONALD DUCK

Ondanks de sterke stijging van kosten, waarvan ook de uitgevers en drukkers van tijdschriften de gevolgen ondervinden, hebben wij besloten de prijs van Donald Duck NIET te verhogen.

De Geïllustreerde Pers N.V.

****

✳ PRIJZEN ✳

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs, jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen; een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

Winnaars van prijsvraag nr. 46 zijn:
1e prijs: horloge: Gerard v. d. Hulst, Boekhorsterweg 21, **Oud-Ade.**
2e prijs: weefdoos: T. Russchen, Wijndelsweg 9, **Waskemeer.**
3e prijs: badmintonspel: G. en I. Buyl, **Antwerpen (Blg.);** M. en I. Meyer, **Rijswijk;** R. Spiekerman, **Den Haag;** M. Lemmens, **Meers (L.);** D. Honders, **Lienden;** M. Boon, **De Cocksdorp;** C. Zwart, **Zutphen;** H. Arends, **Klijndijk (Dr.);** L. de Vries, **Krabbendam;** J. Rens, **Woensdrecht, Boek:** H. Alberts, **Steenwijk;** Peter Zuiderwijk, **Poeldijk;** J. Janssen, **Lexmond;** G. Oude, **Oldenzaal;** José Schouwenaar, **Rotterdam-16;** J. v. d. Schoor, **Baexem (L.);** J. Kaeminghk, **Aalten;** K. Fens, **Standaardbuiten;** J. Thiewes, **Wildervank;** H. Juch, **Maracaibo, Venezuela;** C. den Beer, **Axel;** H. Meertens, **Terneuzen;** E. Roos, **Brielle;** Harrie v. Leeuwen, **Luyksgestel;** A. d. Regt, **Kats (Zld.);** P. Smink, **Ursem;** A. v. d. Schaaf, **Oosterzee;** J. Stoelenbroek, **Amsterdam;** R. Oude Wesselink, **Lichtenvoorde;** H. Fijnvandraat, **Tilburg.**
De oplossing van onze grote kerstprijsvraag komt gelijk met de namen van de prijswinnaars in Donald Duck te staan!

WALT DISNEY

Otto van Drakenstein

Waar zijn die schurken gebleven?
Ik denk dat ze er vandoor zijn gegaan omdat ze wisten dat ze door de mand zouden vallen!

Hihi! Niemand kan za'n gaeie kunstkenner als ik ben voor de gek houden! Ik weet alles van schilderijen af!

En een eindje verderop...
Boh! Ik had gedacht dat we een hoop geld los zouden krijgen!
Jo, maar tegen een kunstkenner begin je nu eenmaal niets!

Zeg, laten we een echt schilderij stelen en dat ergens onders verkopen!
Hoe wou jij dat dan doen? Het museum wordt goed bewaakt en is 's nachts gesloten!

SPLETS!
Oef! Wat is dat?
Oejoei! Ze zijn dit gebouw aan 't stukodoren!

Haha! Je zou nu best voor een van die malle standbeelden uit het museum door kunnen gaan! Haha! Geen gezicht!
Wat? Hé, dat is een idee!

Nu weet ik hoe ik dat museum binnen moet komen... vermomd als standbeeld! Dan breek ik 's nachts uit mijn vermomming en smeer ik 'm met een stel schilderijen!

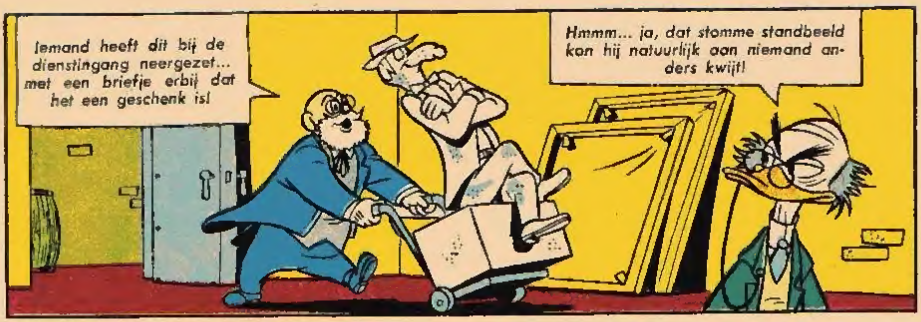
Iemand heeft dit bij de dienstingang neergezet... met een briefje erbij dat het een geschenk is!
Hmmm... ja, dat stomme standbeeld kan hij natuurlijk aan niemand anders kwijt!

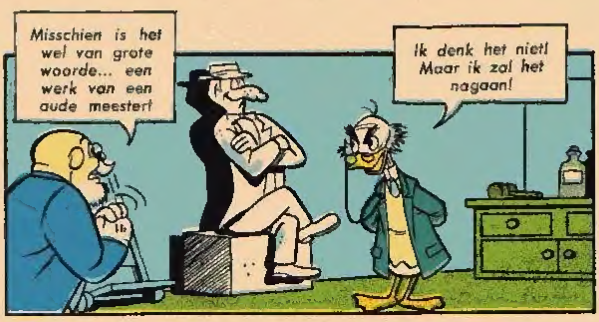
Misschien is het wel van grote waarde... een werk van een oude meester!
Ik denk het niet! Maar ik zal het nagaan!

(Snuf!) Het ruikt naar kalk!

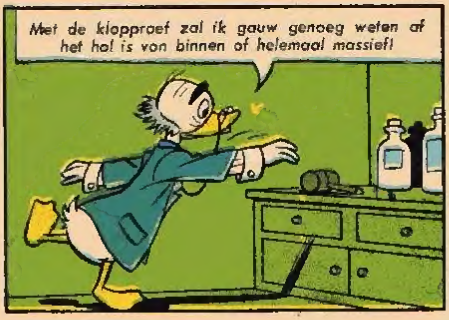
Met de klopproef zal ik gauw genoeg weten of het hal is van binnen of helemaal massief!

BONK! BONK! BONK!
Sjongejonge, dit klinkt wel héél massief!

BONK! BONK! BONK!
Hihi! Het is een kerel uit één stuk!
(Oenk!) Als ik m'n mond open kon doen, zou ik „au" roepen!

Zou hij heus van top tot teen zo massief zijn?

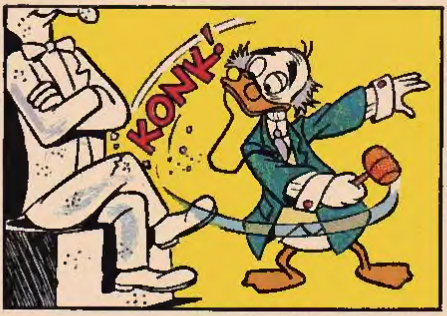
KONK!

Help! Een beeld met een reflex! Dat is toch wel een beetje té echt!
KREKS!

Bah! U moest en zou me beslist ontmaskeren, hè?
Zo'n grote vervolsing heb ik nog nooit gezien!
KREKS!
KRAK!
KRAK!

Haast je maar niet! Je kunt me toch niet ontsnappen!

Joehoe, agent... ik heb een inbreker ingelijst!
?

Hé! Ben jij het, handige Hein? Waar is dat vriendje van je?
Weet ik niet! We doen alles samen... behalve naar de gevangenis gaan!

Hmm... nou, ik ga er vandoor, hoor, want ik heb nog een hele hoop werk te doen!

Je kunt als kunstkenner niet voorzichtig genoeg zijn! Daarom zal ik voor alle zekerheid de andere standbeelden ook maar 'ns nakijken!

toen nog regelmatig op een kunstijsbaan terecht kon. En daar was ik niet meer weg te slaan. Ik had het te pakken, hoor! Nadat de Amsterdamse Apollohal de deuren van haar kunstijsbaan sloot, ben ik meteen naar Den Haag gegaan om daar de training voort te zetten. Niets kon mij daar van afhouden. Ook niet het feit dat op een drukke middag in de Apollohal iemand over mij heen viel en ik mijn been brak. Dat was even een grote tegenvaller. Stel je voor! Vele weken lang zou ik niet kunnen rijden. Ik heb die eindeloze weken gewoon weggekeken en zo gauw het maar even mocht, stond ik weer op de gladde ijzers. Ik kon het nu eenmaal niet laten. Dat draaien en springen vond ik heerlijk. En toen brak de tijd aan dat mijn ouders het beter vonden, mijn training te verplaatsen naar Richmond in Londen. Toen moest ik van huis en dat viel echt niet mee. Mijn enige troost was het van. En waarom eigenlijk? Wat stelde 't eigenlijk voor? Een beetje zaklopen, of met een balletje over het strand lopen. Maar toch, toen al merkte ik dat ik zo dolgraag wilde winnen. Ja, en ik ging er stiekem voor oefenen. En de nacht voor de wedstrijden deed ik geen oog dicht. Zo gespannen was ik. Maar ik won de wedstrijden waaraan ik deelnam en dat gaf mij een grote voldoening.
Die spanning, die nervositeit is gebleven. Voor elke wedstrijd waaraan ik deelneem, ben ik vreselijk gespannen en zenuwachtig. Dan zoek ik maar zoveel mogelijk afleiding, bijvoorbeeld door te gaan winkelen in de plaats waar de wedstrijden worden gehouden.
Poppen bijvoorbeeld hebben van jongsaf aan mijn grote belangstelling gehouden.
In elk land waar ik kom, zoek ik naar een pop in de oude klederdracht van dat land, en zo komt

ZO BEGON IK VAN START

IK was vier jaar toen ik voor het eerst de schaatsen onderbond. Gewone houten Friese doorlopertjes. Daar heb ik het op geleerd. Ik weet nog dat opa me heeft geholpen, gewoon hier op de sloottjes achter ons huis in Amstelveen. En naar hij mij later vertelde, had ik het zó onder de knie. Trouwens, ik herinner me zelf nog heel goed dat ik maar wat fijn op die houten krabbelaartjes heb gereden. Overigens had ik toen nog echt niet zo'n duidelijke voorkeur voor het schaatsenrijden. Wij gingen elk jaar kamperen in Groet aan zee. En dat vond ik toch minstens zo fijn. Ik ontmoette daar telkens weer mijn vaste vriendinnetjes en vriendjes, zoals bijvoorbeeld Ronnie Kroon, die thans in de zwemsport triomfen viert.

het dat ik nu een geweldige verzameling poppen heb.

door SJOUKJE DIJKSTRA

Met hem in het bijzonder trok ik vroeger veel op. We konden het samen best vinden. In het strand groeven we enorme kuilen of we zogen stoelen met de golven van de zee, want noch Ronnie, noch ik kende ook maar een druppeltje watervrees.
En toen kwam op mijn zesde verjaardag dat prachtige cadeau: kunstschaatsen. Ja, toen liep het wel even anders. Ik vond het meteen geweldig. Dat zou pas rijden worden. Ik kreeg er een abonnement op de Apollohal bij, waar je schaatsen, maar als papa en mama mij in Engeland eens kwamen opzoeken had ik het toch echt wel even te kwaad. Dan moest dat willetje van me de zaak klaren.
En ik had een willetje, hoor! Dat merkte ik op de vakanties in Groet al. Daar werden altijd kinderwedstrijden op het strand gehouden.
Al twee dagen tevoren was ik er zenuwachtig

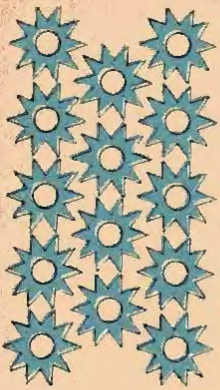

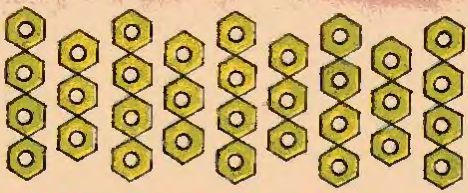

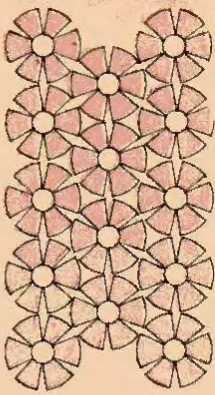

STEMPELVERSIERINGEN

DOOR een doos, boek of album aan de buitenzijde opnieuw te beplakken, kunnen we dit voorwerp weer een fris en net aanzien geven. Nu zijn er voor het beplakken allerlei soorten papier in de handel, maar het is veel leuker zelf je beplakkingspapier te maken. Denk nu niet meteen dat dit erg moeilijk is, want dat is beslist niet het geval. We gaan ons papier namelijk versieren met zelfgemaakte stempels. Het materiaal voor deze stempels zijn enkele potloden en een paar lege garenkiosjes. Van de potloden drukken we de stift vanaf de achterkant iets omhoog of als dit onmogelijk is krabben we de stift iets weg. Eventueel kunnen we met een mesje de achterkant nog iets bewerken (zie tekening). Hetzelfde geldt voor de garenkiosjes. Als stempelkussen gebruiken we een lapje vilt dat we in plakkaatverf drenken of in speciale blokdrukverf (in de boekhandel verkrijgbaar).
We leggen dit lapje op een schoteltje en dan maar stempelen. Hiernaast zie je enkele mooie voorbeelden.

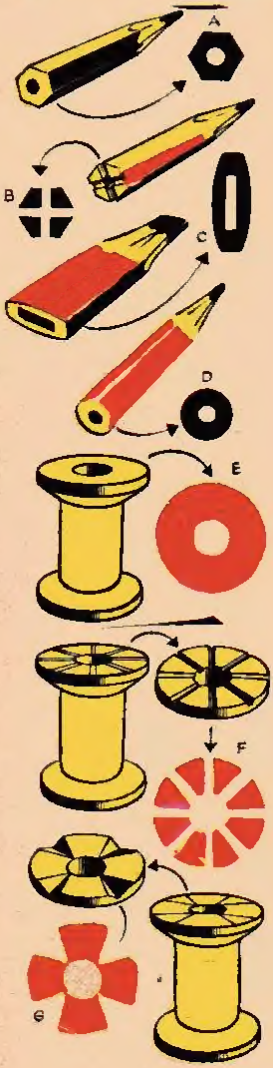

RUIMTEVAARDERS

DEZE drie zojuist op de maan gelande ruimtevaarders beraadslagen in welke richting ze de verkenning van 't maanoppervlak zullen beginnen. Een leuk trio, dat je als versiering op een boekenkast of boekenplankje kunt zetten. Je maakt de rompen van stukken dik bezemsteel, waarvan je de bovenzijden afschuint. Uit de onderzijden van de stukken zaag je een wigvormig gedeelte (zie tekening). De rompen van de figuurtjes zijn hiermee al klaar. De helmen maak je van hardhouten ballen, die je met een houtschroef op de bovenzijde van de romp vastzet.
De voorzijde van de helmen vlak je af met behuip van een houtrasp of zaag. Dit is de kijkopening in de helm van de ruimtevaarder. De schoenen en armen zaag je uit een dun plankje.
Met schuurpapier en houtvijl breng je ze verder in model, waarna je ze met een spijkertje en wat lijm op hun plaatsen tegen de romp zet.
Voordat je nu verder gaat, moet je eerst de figuren beschilderen.
Geef elke helm een andere, felle tint. Het ruimtepak is zilverkleurig, zodat je de romp en de armen het best aluminium kunt schilderen.
Op de afgevlakte voorzijde van de helm schilder je ogen en wenkbrauwen, waarna je er enkele malen met blanke lak overheen gaat, zodat het net lijkt alsof er een laagje glas over ligt.
De bovenzijde van de romp omwikkel je met een stukje koord of elektriciteitsdraad.
De romp zelf omplak

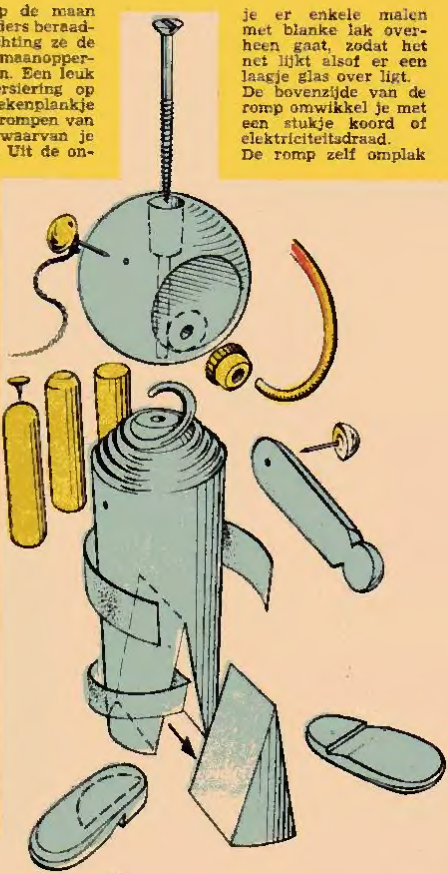

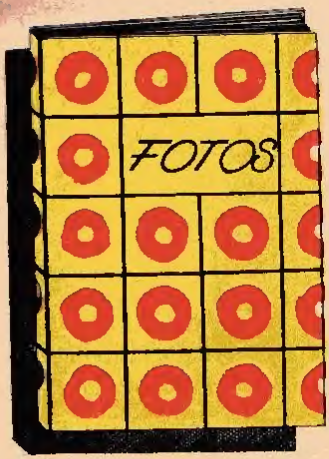

LAAT EENS ZIEN WAT JE KUNT

MOZAIEK-KALENDER

je met stukjes gekleurd kleefband bij wijze van riem en laarsomslagen.
Tegen de achterzijde van de romp lijm en spijker je drie zuurstofflessen, die je maakt van drie stukjes rondhout, waarvan je de boven- en onderzijde afrondt.
De verbinding tussen de helm en de zuurstofflessen maak je van een plastic dopje en een stukje slang.
De bovenzijden van de zuurstofflessen voorzie je van kopspijkertjes, waarna je de flessen goudkleurig schildert.
Een koptelefoon van bolkopspijkers en antennes van dunne stukjes draad voltooien onze ruimtevaarders.

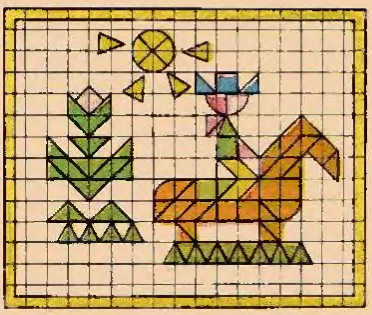

ZOALS wij jullie al eens beloofd hebben, vind je hier weer enkele voorbeelden van mozaiekversieringen voor kalenderblaadjes. De mozaiekjes bouw je op uit vierkante, ruitvormige, driehoekige en cirkelvormige stukjes gekleurd papier. De ruitverdeling van de voorbeelden die je hierbij ziet, is in werkelijkheid 1 × 1 cm. Het eerste werk is deze tekening op de juiste grootte over te zetten.
Teken de lijnen niet te dik, zodat je later het voorbeeld zon-

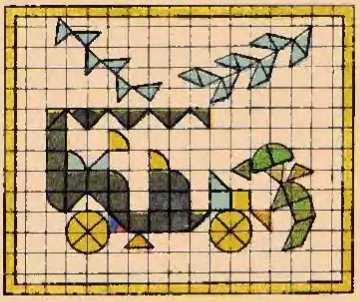

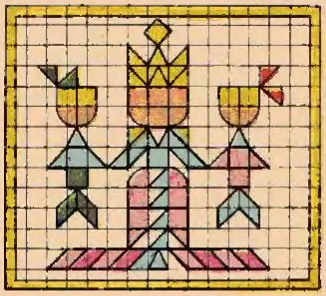

der moeite kunt weggummen. Met de gekleurde stukjes papier stel je de mozaiekjes samen. Smeer de deeltjes vooral niet te dik in met lijm.
Als het tussen de deeltjes uitperst, geeft dit een slordig effect.

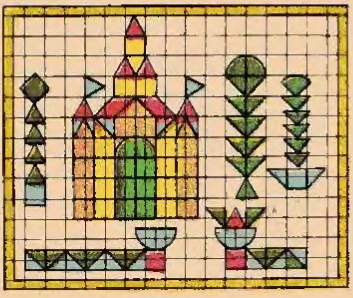

WALT DISNEY

Knabbel en Babbel

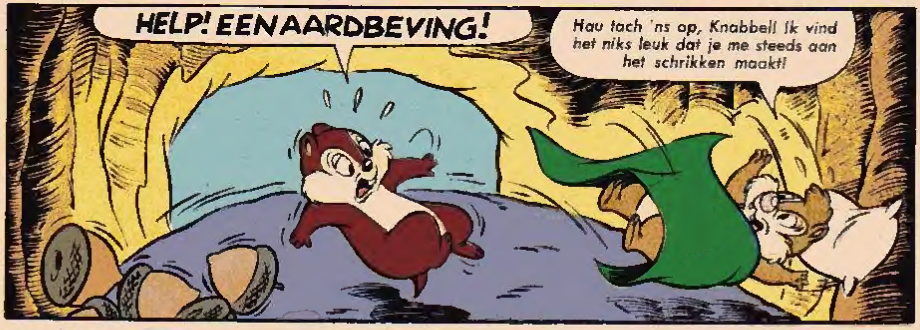

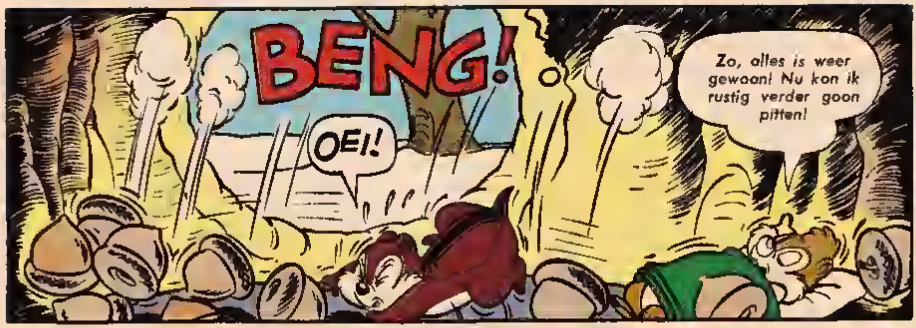
BENG!
OEI!
Zo, alles is weer gewoon! Nu kon ik rustig verder goon pitten!

Zeg, zou je er niet 'ns over goon denken om op te staon, luiwammes?
(Geeuw!) Ik zol wel moeten! Met dat geschreeuw van jou ben ik goed wakker geworden!

Zou de oardbeving het huis van de biggetjes oak hebben getroffen?
Op het eerste gezicht schijnt alles nog op zijn plaots te zitten!

Een oordbeving?
Nee hoor, daar hebben we niets van gevoeld!
Ik zou het vost gemerkt hebben, wont ik ben een oven oon het maken en nu moet ik droadjes oan elkaar lossen. Dat is erg precies werk!

Dan is het notuurlijk geen oardbeving geweest, Bobbel, maar olleen een boombeving!
Jo! We zullen onze bovenburen vrogen of ze oak hebben geschud!

Joehoe, Arie Arend, heb jij veel last gehad van die boombeving?

Wat voor boom-beving?
O, niks... vergeet het maar! Ik begrijp nu precies wat er aan de hand was!
Is 't heus?
Het kan niet anders dan een halbeving geweest zijn! Dat is zo kloar als een klontje!
Nou, dat lijkt me nog al vergezocht, hoor!
Zeg dan maar ns of je er een betere oplossing voor hebt, slimmerd!
H-hè! Onze vloer goot weer omhoog!
K kijk uit, Bobbel!
He, zeg, wat is dat .. krijgt onze boom soms een nieuwe tak?
Natuurlijk niet, sufferd! Nieuwe tak ken zien er toch niet zó uit?
Help! Het is de grote boze wolf en hij gluurt door een verrekijker!
Stt! Niet zo hard! Hij ziet ons... nog niet!
Hè! Het is net of ik iemand hoor proten!

Vlug, Bobbel! Laten we er vandoor gaan voor hij ons in de gaten krijgt!
Mooi zo! Er is niemand in de buurt van mijn uitkijkpost! Aan luistervinken heb ik een hekel! Niemand hoeft te weten wat ik hier uitspook!
Pssst! Kijk Knobbel! De wolf is door de be nedenopening gekro pen! Hij weet vast niet dat het valluik de vloer van ons huis is!
Stil! Ik wil graag horen wat hij uit spookt!
Hihi! Von hieruit kan ik door het raam van de biggetjes naar binnen kijken!
Sjongejongejonge, wat een geluk dat ik Knor tegen de man in de ijzerwinkel over zijn nieuwe elektrische oven hoorde praten!
En het leukst van alles vond ik te horen dat hij alle elektriciteit in zijn huis nodig heeft als hij hem aanzet! Dat betekent dat de afweertoestellen en vallen niet zullen werken!
Met deze verrekijker zie ik het zo als ze hem aanzetten en dan... jippie! Ze hebben hem aangezet!
Grutjes! Hier moeten we iets tegen doen!
Nou ik ben zo geschrokken dat ik er een Bobbel- beving van heb gekregen!

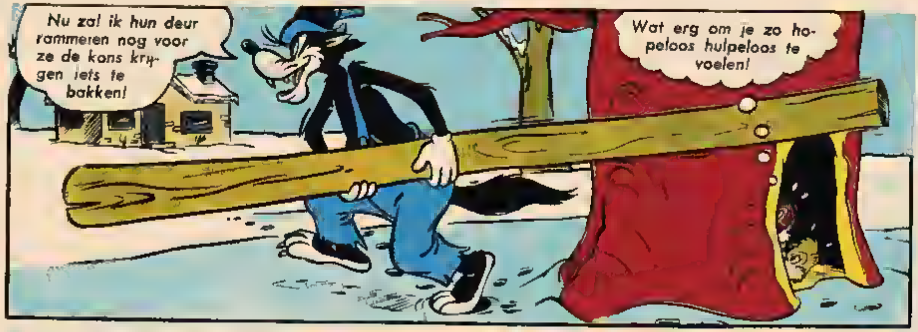
Nu zal ik hun deur rammeren nog voor ze de kans krijgen iets te bakken!
Wat erg om je zo hopeloos hulpeloos te voelen!

Hé! Hoe komt het dat ik zo traag vooruit kom?
Hmm! Ik geloof dat ik wel een manier weet om de wolf tegen te houden!

Ik kan mijn ram-paal beter in het midden vast houden geloof ik!

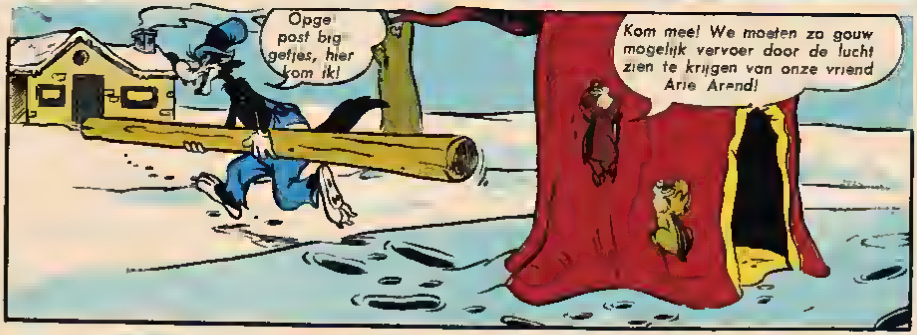
Opge post bij getjes, hier kom ik!
Kom mee! We moeten zo gauw mogelijk vervoer door de lucht zien te krijgen van onze vriend Arie Arend!

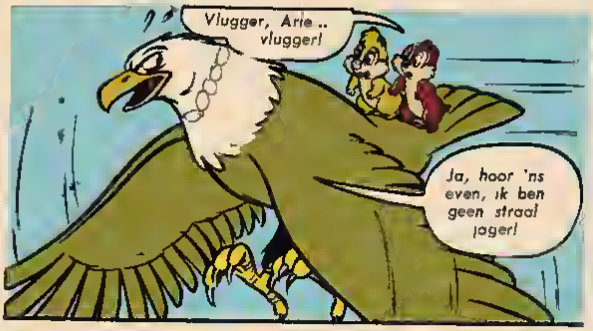
Vlugger, Arie .. vlugger!
Ja, hoor 'ns even, ik ben geen straal jager!

Ja, Arie . nu kun je je staart laten zakken . hier gaan we er af!

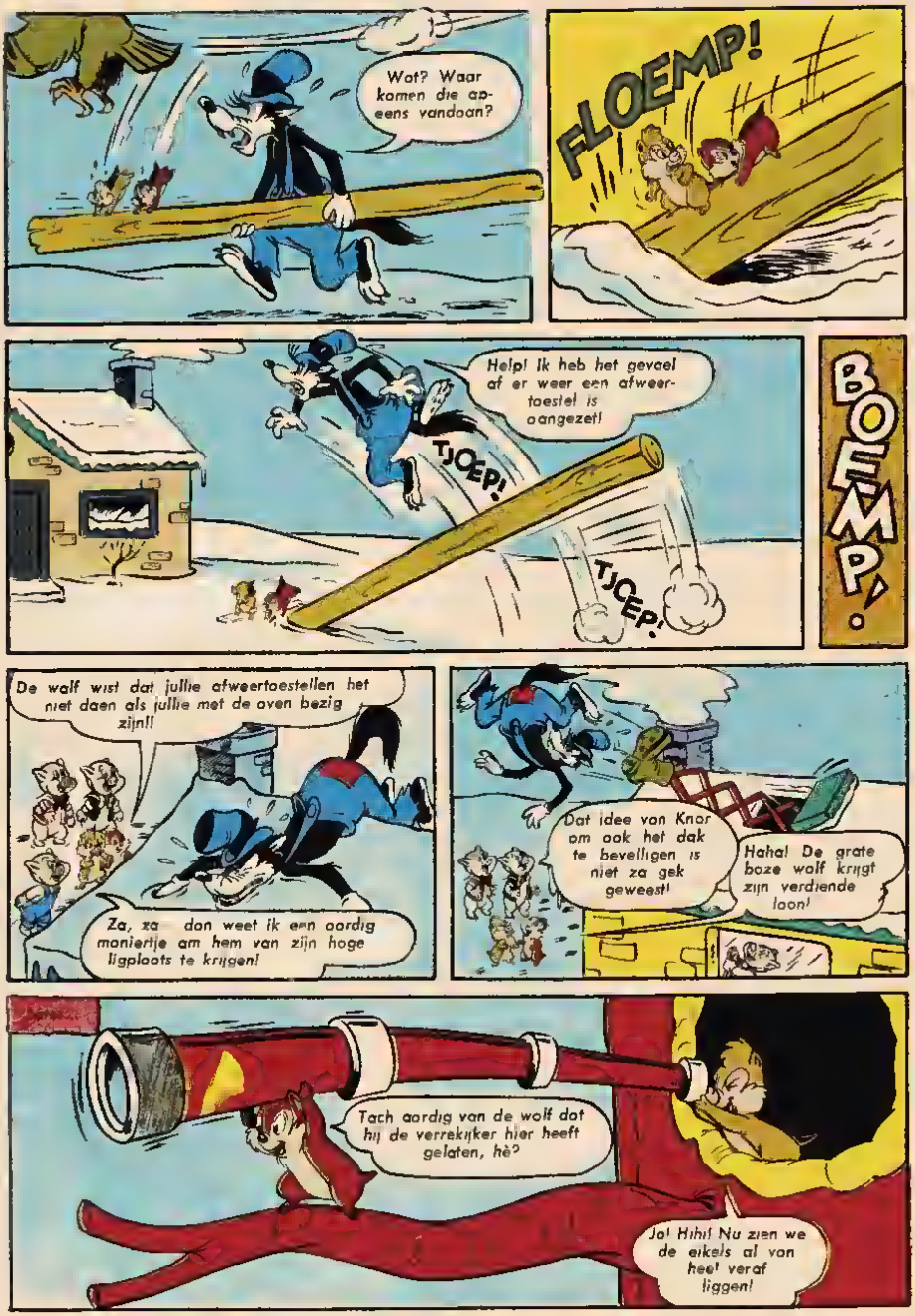
Wat? Waar komen die apeens vandaan?
FLOEMP!
Help! Ik heb het gevoel of er weer een afweertoestel is aangezet!
TJOEP!
TJOEP!
BOEMP!
De wolf wist dat jullie afweertoestellen het niet doen als jullie met de oven bezig zijn!!
Za, za... dan weet ik een aardig maniertje om hem van zijn hoge ligplaats te krijgen!
Dat idee van Knor om ook het dak te bevestigen is niet zo gek geweest!
Haha! De grote boze wolf krijgt zijn verdiende loon!
Tach aardig van de wolf dat hij de verrekijker hier heeft gelaten, hè?
Jo! Hihi! Nu zien we de eikels al van heel veraf liggen!

Pipo en het Humdrum Gevaar!

Meneer Humdrum is zo kwaad geworden over alle mislukte aanvallen die hij op het huisje van Oma Tingeling gedaan heeft, dat hij besluit die woning in brand te gaan steken. Hij neemt negen blikken petroleum mee in zijn bestelkar en loopt midden in de nacht naar het huis van Oma. Bij het huisje gekomen aarzelt Humdrum en schrikt terug voor zijn eigen plan. De Spoetel spuit hem echter een straal water in zijn gezicht en net wil de woedende Humdrum dan toch maar het noodlottige vuur ontsteken, als Bief de Bermpiraat komt melden dat Humdrums eigen huis in brand staat — de schuld van zijn weggeworpen signaal!

TERWIJL Humdrum jammerend achter Bief de Bermpiraat terugdraaft naar het dorp, trekken de bewoners van het huis op het Kruispunt der Vier Windstreken vliegensvlug 'n paar kledingstukken aan, knopen hun schoenen vast en rennen naar buiten. Allemaal komen ze bij elkaar voor de stoep. Pipo, Mammaloe, Petra met de Spoetel, doctor Frommel (in een verfrommelde ochtendjas) en oma Tingeling, die haar nette hoed opzet, want een echte brand zie je niet iedere nacht! De maan begint net een beetje te verbleken, heel in de verte kraait een haan, maar het is nog heel vroeg in de morgen.

„Het is de vraag," zegt Pipo, „wat die meneer Humdrum op dit uur bij dit huis deed! Het staat hier vol

15. IN ZAK EN AS!

blikken petroleum; had u iets besteld, oma?" — „Neenee," zegt oma Tingeling, „maar meneer Humdrum heeft soms van die eigenaardige invallen, waar een gewoon mens niets van begrijpt! Waarom bij dus midden in de nacht petroleum komt bezorgen, die ik nog niet besteld heb, is voor mij ook een groot raadsel! Gaan we nu naar de brand?"

De kleine optocht zet zich in beweging, Pipo met zijn bolhoed, Mammeloe nog met haar krulspelden en Petra draagt de Spoetel. „Stil maar, klein dier," zegt ze. „Je hoeft onderweg niemand nat te spuiten, want niemand zal je kwaad doen, we zijn allemaal aardige mensen op een rijtje!" Ze zien de gloed al in de verte en als ze het dorp bereiken, zien ze overal mensen opgewonden been en weer lopen. De vlammen slaan uit de voorraadschuur van Humdrums winkel, het ziet ernaar uit dat het hele pand plat zal branden, want niemand steekt een hand uit om de zaak te gaan blussen! Iedereen heeft een hekel aan Humdrum, hij heeft jarenlang de hoogste prijzen voor de slechtste kruidenierswaren berekend en nu krijgt hij zijn loon.

Meneer Humdrum zelf staat met een tinnen kroesje kleine scheutjes water in de vlammen te werpen, het helpt niet, hij schroeit alleen zijn snor! „Weer niet!" jammert hij. „Weer niet! Weer is de brandweer er niet!"

Pipo vraagt aan de toeschouwers of er echt geen brandweer bestaat in dit dorp. De sheriff Psop, die ijverig aan komt rennen, geeft het antwoord. „Zeer zeker hebben we een brandweer, meneer Pipo!" roept hij. „Allemaal ijverige kerels! Ha! U moet ze eens zien! Ze hebben vorige week net nog allemaal een prachtig uniform gekregen! Kranig! Ze zouden ook best die brand willen blussen, maar er is een kleinigheidje dat het verbindert! De brandslangen liggen in die schuur die u momenteel ziet branden, we hadden ze bij de heer Humdrum besteld, maar die man vroeg op het laatste ogenblik veel meer geld dan we afgesproken hadden! Als er dus één is die schuld heeft dat we het afbranden van dit pand niet kunnen verhinderen, is het meneer Humdrum zelf!"

Oma Tingeling komt erbij staan. „Ik ken Humdrum al vanaf zijn kindsbeen," zegt ze, „het is altijd al 'n geldwolf geweest, een

Verteld door

WIM MEULDIJK

met illustraties van JAN WESSELING

achte ijskoude handelaar! Deze brand is de eerste keer dat hij een beetje warmte verspreidt, maar toch is hij niet zo erg slecht, hij kwem toch altijd iedere dag gezellig bij me op bezoek. Ik geloof dat hij mijn huisje wilde kopen, maar nu zit hij straks zelf zonder woning als die brand niet geblust woedt!"

Het lijkt wel of meneer Humdrum die laatste woorden van oma boven het vuurgeknetter uit gehoord heeft. „Oh, oma!" roept hij. „Wij zijn toch oude kennissen! Zeg tegen de mensen dat ze iets doen! Laat ze emmers water halen! Ik zal nooit meer lastig zijn, ik beloof het!" Oma Tingeling vindt het een mooie heloïte. „Maar ik heb geen brandspuit in m'n tasje, meneer Humdrum," zegt ze. „Vraag het maar aan deze clown! Hij is een bekend oplossar van moeilijke toestanden!"

Pipo staat net met Petra te fluisteren. Natuurlijk heeft hij al een plannetje en je kunt wel raden wat dat is. „Meneertje Humdrum!" zegt hij, „ik heb nu pas een paar weken bij oma gelogeerd, maar ik heb wel ont-

dekt dat jij een reuze hebberig soort plaaggeest bent! Altijd ben je bezig om haar huis te pakken te krijgen en dat is niet aardig, want oma woont zelf zo graag rustig in haar huisje! Ze is trouwens veel te goed voor jou geweest, ze had je allang een bordje pap of een klompje deeg in je gezicht moeten gooien! Als ja plechtig belooft om haar nooit meer te komen opzoeken, zal ik onze Spoetel opdracht geven deze brand te blussen! Andera niet!"

Meneer Humdrum wordt vuurrood van woede en van de hitte! Hij zou graag een hale tijd gaan staan schreeuwen, maar hij bedenkt net op tijd dat iedere minuut beel kostbaar is omdat het vuur nu bijna zijn woonhuis bereikt heeft! Hij heeft geen keus! „Goed!" roept hij. „Ik wil van dat gezeur af zijn! Ik zal nooit meer om oma's huis komen vragen! Weer niet, weer niet.. eh... ik bedoel' nooit meer, nooit meer!" Alle toeschouwers beginnen te juichen, maar Pipo begint de menaen achteruit te duwen.

„Achteruit, volk!" roept hij. „Maak plaats voor de grote kunst van de kleine Spoetel! Let op het axtra-bijzondere optreden van deze vermaarde wereldattractie- er bestaat maar één zo'n dier op de hele wereld!"

De mensen kijken in spanning toe Je boort nu alleen nog maar het geknetter van de vlammen en het getandenknars van meneer Humdrum Petra laat de Spoetel los en wijst naar 't huis „Ga je gang, Spoetaltja!" roept ze „Geef hem de volle laag! Vooruit!"

De Spoetel haalt diep adem, de eerste straal is weer voor meneer Humdrum! Flensj! Kletsnat! Maar dat is zijn eigen schuld want hij staat voor de brand; hij springt nu briesend opzij en de Spoetel begint kloeke stralen in de vuurzee te spuiten, het sist en het knettert en het apet en het kraakt! De toeschouwers houden hun adem in, zoiets hebben ze inderdaad nog nooit gezien, zelfs in het beste circus niet! De vlammen verliezen de strijd tegen dit wonderlijke spuitdiertje, dat blijkt al gauw. De Spoetel haeft het reuze naar zijn zin, eindelijk mag hij naar hartelust zijn straalkunsten vertonen! Bzzzt! Flensj!

Een kwartier later is de brand geblust! Alleen da helft van de voorraadschuur is afgebrand, de winkel en het woonhuis van Humdrum staan er nog net zo! „Bravo!" roepen de mensen, en een geweldig handgeklap voor de kleine Spoetel volgt! Het diertje schrikt zo van 't lawaai, dat hij zich omdraait en nu zijn straal op de mensen wil richten, maar Petra grijpt hem net op tijd van de grond en sust hem! Meneer Humdrum loopt aarzelend op oma toe! Het is duidelijk, dat het hem moeite kost om nu iets te zeggen „Eh, ... oma Tingeling!" stamelt hij ten slotte „Bedankt... eh . hm het is een rare nacht, eigenlijk dacht ik dat er vannacht een ander huisje in brand zou staan Hum...." „Drum!" zegt oma, „kiets niet, man! Kom nog eens langs om een kopje koffie te drinken op z'n tijd!" — „Maar mevrouw de oma!" zegt Mammaloe- , nu hebben we net die lastpost getemd en nu haalt u hem zelf weer aan!"

„Aoh ja," zegt oma, „het zit zo ik ben aan de bezoekjes van Humdrum gewend! En m'n huisje, ach, dat verkoop ik toch niet aan hem! Voorlopig zal hij wel een toontje lager pijpen!"

Pipo knuppert tegen de zon, die net over de daken komt gluren „Eén ding is zeker!" mompelt de clown „het Humdrumgevaar zal wel altijd blijven bestaan, daar helpen geen duizend heldendaden tegen! Er zijn toestanden op de wereld waar zelfs 'n clown niets aan veranderen kan"

Volgende week:
AFSCHEID VAN EEN KRUISPUNT!

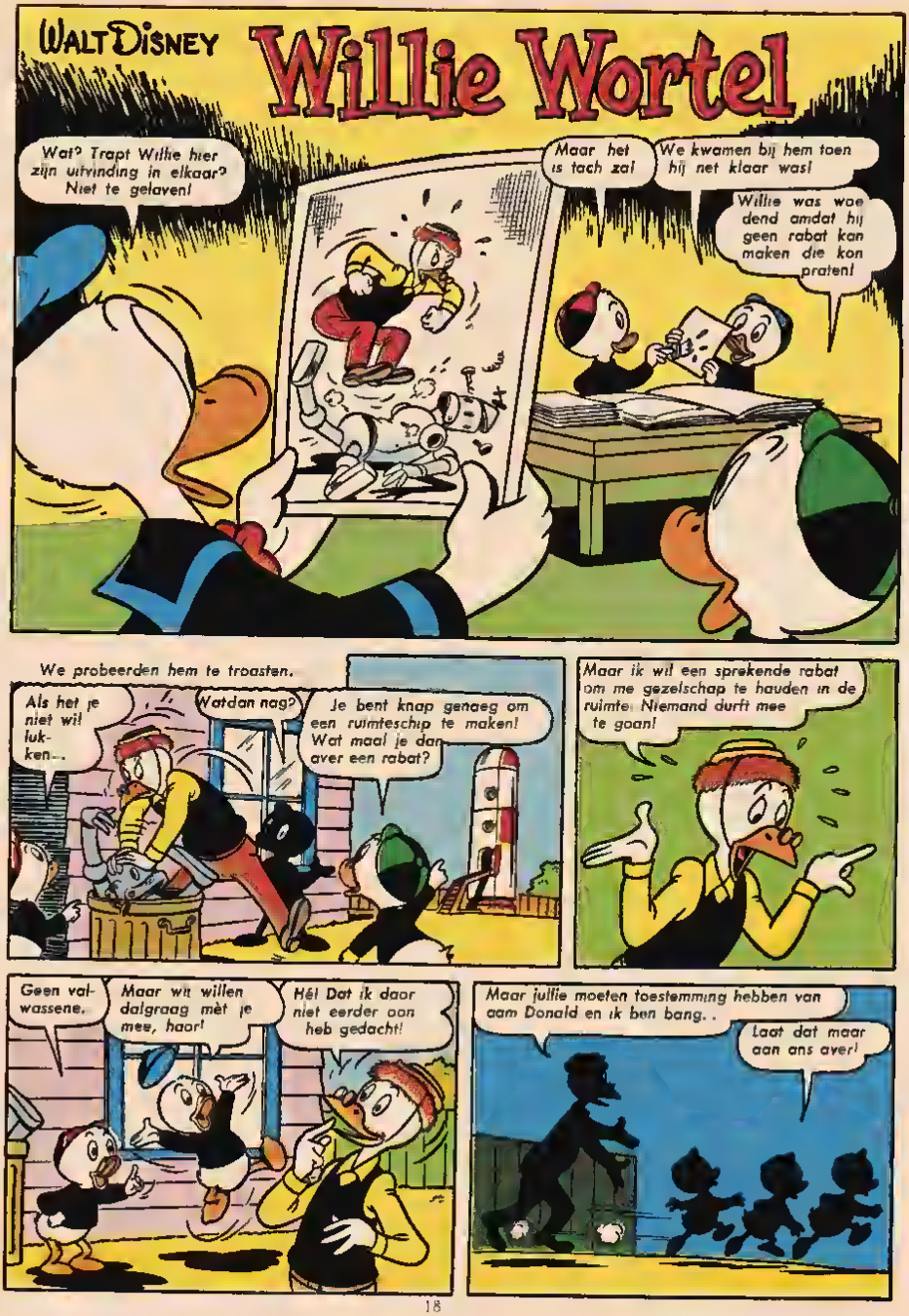
WALT DISNEY
Willie Wortel
Wat? Trapt Willie hier zijn uitvinding in elkaar? Niet te geloven!
Maar het is tach zal
We kwamen bij hem toen hij net klaar was!
Willie was woe dend amdat hij geen rabat kan maken die kon praten!
We probeerden hem te troosten.
Als het je niet wil luk- ken...
Watdan nog?
Je bent knap genaeg om een ruimteschip te maken! Wat maal je dan aver een rabat?
Maar ik wil een sprekende rabat om me gezelschap te houden in de ruimte! Niemand durft mee te goan!
Geen val- wassene.
Maar wil willen dalgraag mèt je mee, haor!
Hé! Dat ik daor niet eerder aan heb gedacht!
Maar jullie moeten toestemming hebben van aam Donald en ik ben bang. .
Laat dat maar aan ans aver!

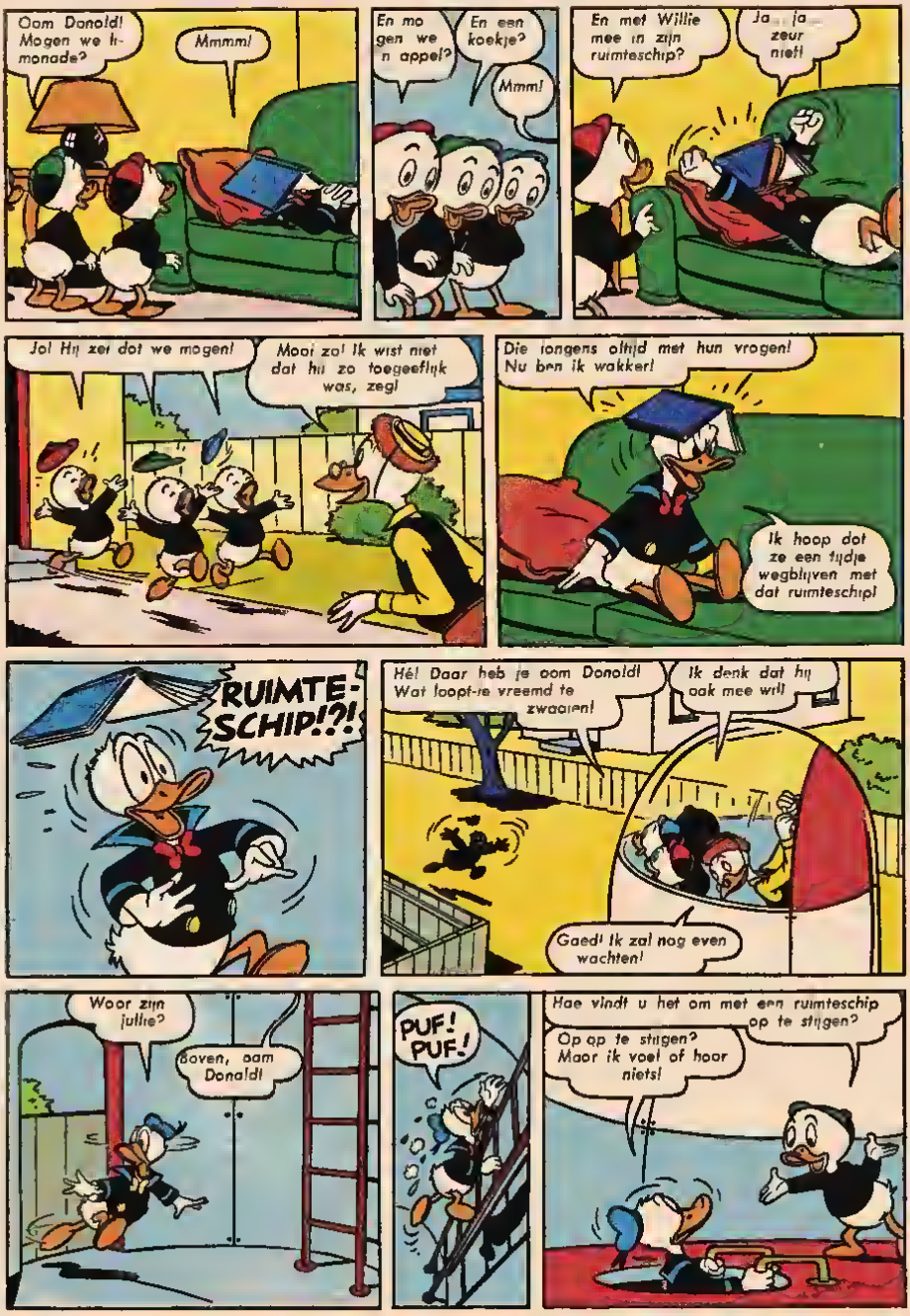
Oom Donald! Mogen we limonade?
Mmmm!
En mo gen we n appel?
En een koekje?
Mmm!
En met Willie mee in zijn ruimteschip?
Ja... ja zeur niet!
Jo! Hij zei dat we mogen!
Mooi zo! Ik wist niet dat hij zo toegeeflijk was, zeg!
Die jongens altijd met hun vragen! Nu ben ik wakker!
Ik hoop dat ze een tijdje wegblijven met dat ruimteschip!
RUIMTE-SCHIP!?!
Hé! Daar heb je oom Donald! Wat loopt-ie vreemd te zwaaien!
Ik denk dat hij ook mee wil!
Gaed! Ik zal nog even wachten!
Waar zijn jullie?
Boven, oom Donald!
PUF! PUF!
Hoe vindt u het om met een ruimteschip op te stijgen?
Op op te stijgen? Maar ik voel of hoor niets!

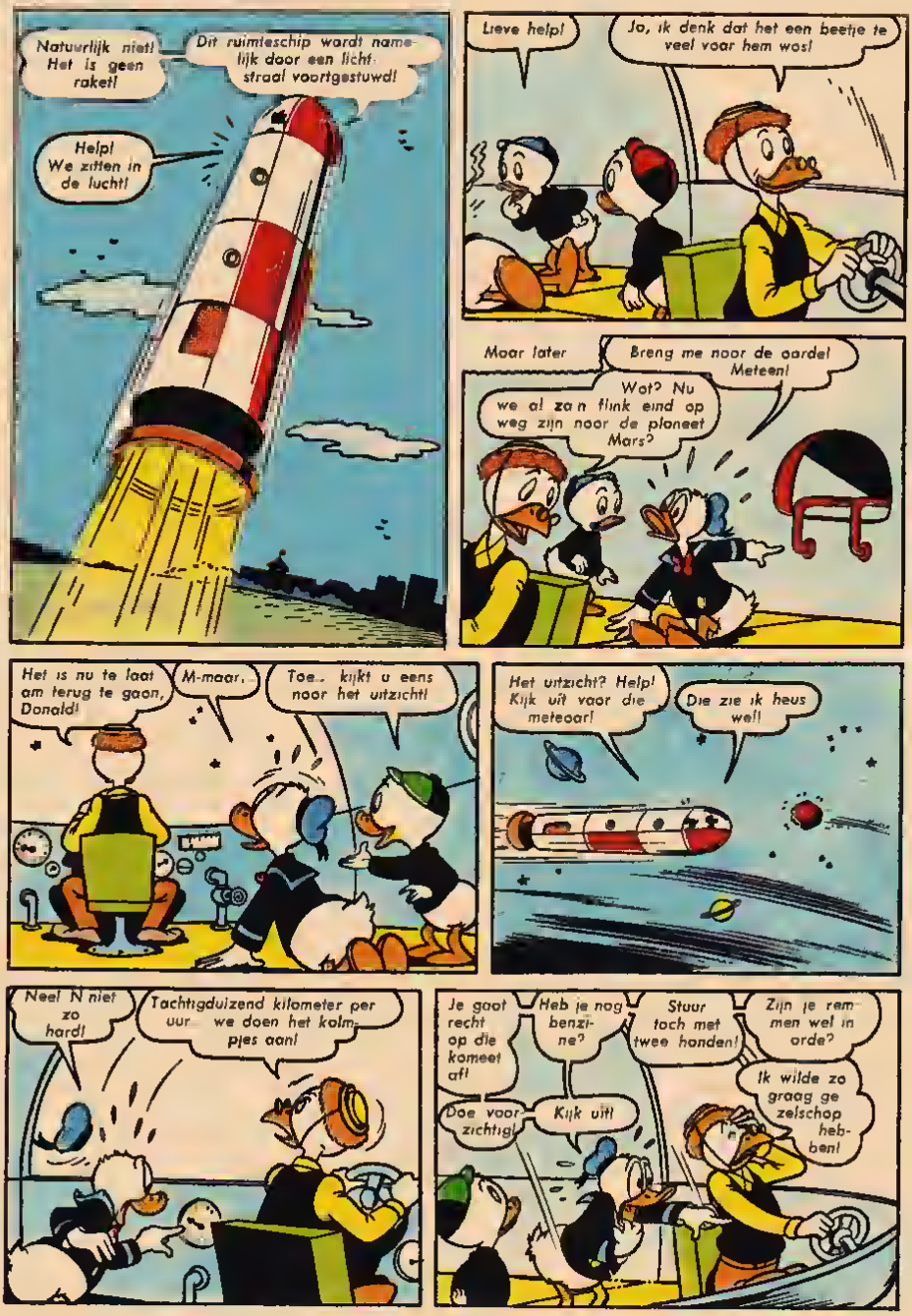
Natuurlijk niet! Het is geen raket!
Dit ruimteschip wordt namelijk door een lichtstraal voortgestuwd!
Help! We zitten in de lucht!
Lieve help!
Ja, ik denk dat het een beetje te veel voor hem was!
Maar later
Breng me naar de aarde! Meteen!
Wat? Nu we al zo'n flink eind op weg zijn naar de planeet Mars?
Het is nu te laat om terug te gaan, Donald!
M-maar,
Toe... kijkt u eens naar het uitzicht!
Het uitzicht? Help! Kijk uit voor die meteoor!
Die zie ik heus wel!
Neel N niet zo hard!
Tachtigduizend kilometer per uur... we doen het kalmpjes aan!
Je gaat recht op die komeet af!
Heb je nog benzine?
Stuur toch met twee handen!
Zijn je remmen wel in orde?
Doe voorzichtig!
Kijk uit!
Ik wilde zo graag ge zelfschop hebben!

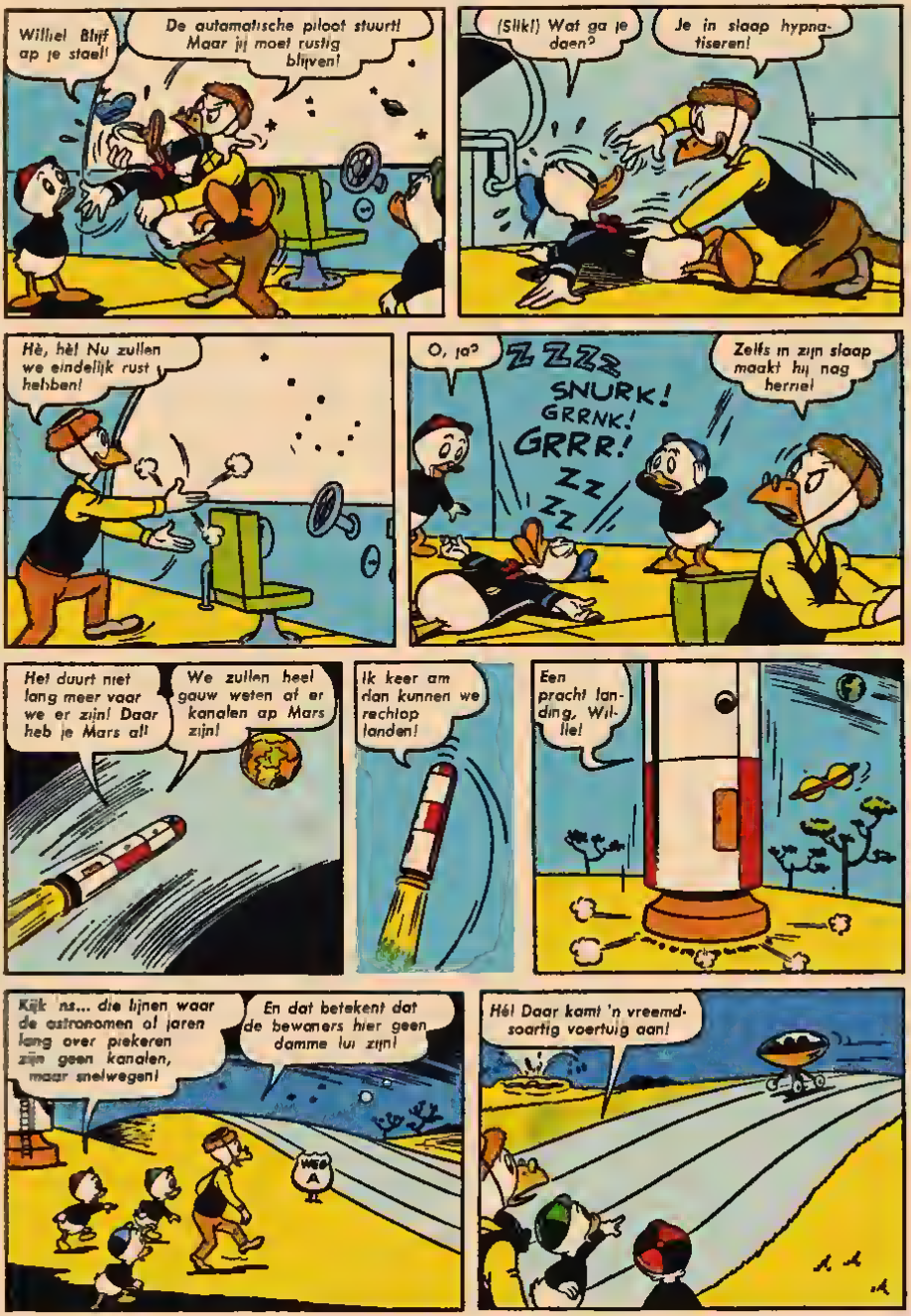
Willie! Blijf op je stoel!
De automatische piloot stuurt! Maar jij moet rustig blijven!
(Slik!) Wat ga je doen?
Je in slaap hypnotiseren!
Hè, hè! Nu zullen we eindelijk rust hebben!
O, ja?
ZZZz
SNURK!
GRRNK!
GRRR!
Zz
Zz
Zelfs in zijn slaap maakt hij nog herrie!
Het duurt niet lang meer voor we er zijn! Daar heb je Mars al!
We zullen heel gauw weten of er kanalen op Mars zijn!
Ik keer om dan kunnen we rechtop landen!
Een pracht landing, Willie!
Kijk 'ns... die lijnen waar de astronomen al jaren lang over piekeren zijn geen kanalen, maar snelwegen!
En dat betekent dat de bewoners hier geen domme lui zijn!
WEG A
Hé! Daar komt 'n vreemdsoortig voertuig aan!

ZWOESJ!
Hé, zeg! Hebben jullie geen remmen?
Stange, hoe zou dat ding zich voortbewegen? Het is nog veel moderner dan mijn licht straalschip!
Hihi! Nu kunnen ze niet meer bij hun schip komen!
We nemen het in beslag!
Hé! Blijf van m'n schip af!
We zullen jullie onder bedwang houden met onze straalgeweren!
Lopen! Duiken! Die wopens zien er heel gevaarlijk uit!
Klaar... richten dan maar!
Niet schieten, mannen! Het hoeft niet meer! Daar zitten ze rustig!
Hihi!
Pfff! Wat jullie rustig naemen!
Zo! Nu is het ruimteschip van ons!
Wat? Daar heb je nog zo'n vreemde vent!
Goeie grutjes! Oom Donald slaapwandelt!
HALT!

Halt of we schieten!
Kloar, monnen .. richten don moar, één
H-hij stopt niet!
En hij doet net of hij ons wil pakken!
Toe! Sto still! Dwing ons niet te schieten!
Zien de marsmannetjes niet dat hij slaapwandelt?
Het zijn vreemde wezens! Misschien slopen ze zelf wel nooit!
We moeten wel ..
Maar onze geweren doen het toch niet!
Wat we ook uitvinden, het deugt nooit!
Daarom willen we je ruimteschip!
KLIK!
KLIK!
KING!
Hij volgt ons nog!
Wat begin je dan met zo'n kar ..
.. die uit zichzelf alleen heuvel àf gaat!
Hoha! Marsmannetjes zijn niets anders dan een stel mislukte uitvinders!
Maar ze hebben wel laten zien dat ze boos kunnen worden! Kom vlug mee in het schip!
Vaarwel, Mors! Ik heb niks meer op je te zoeken!
Sluit de deuren! Misschien komen ze terug!
Hoe dan? Onze sloten doen het ook niet!

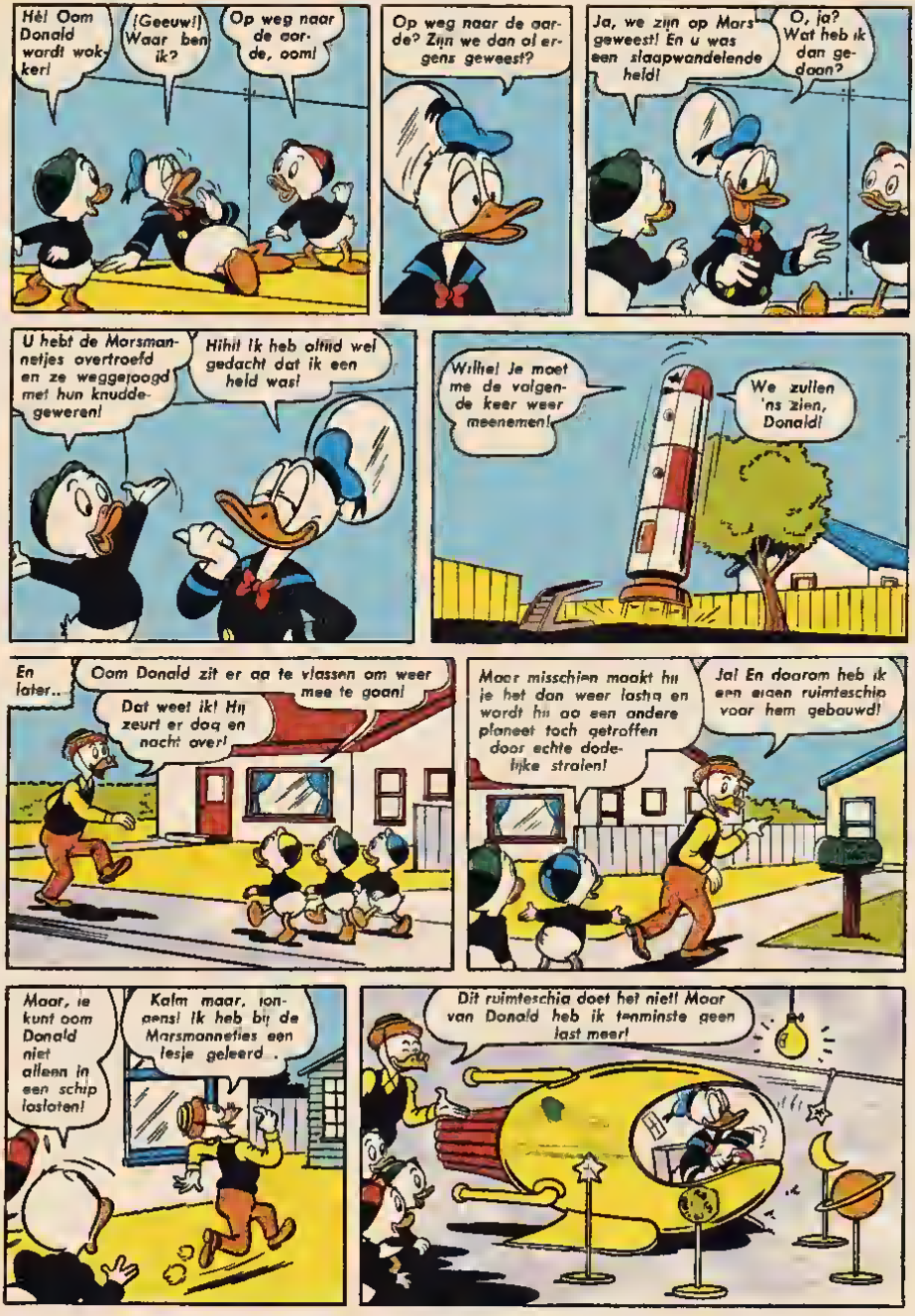
Hé! Oom Donald wordt wakker!
(Geeuw!) Waar ben ik?
Op weg naar de aarde, oom!
Op weg naar de aarde? Zijn we dan al ergens geweest?
Ja, we zijn op Mars geweest! En u was een slaapwandelende held!
O, ja? Wat heb ik dan gedaan?
U hebt de Marsmannetjes overtroefd en ze weggejaagd met hun knuddegeweren!
Hihi! Ik heb altijd wel gedacht dat ik een held was!
Wilhie! Je moet me de volgende keer weer meenemen!
We zullen 'ns zien, Donald!
En later..
Oom Donald zit er aa te vlassen om weer mee te gaan!
Dat weet ik! Hij zeurt er dag en nacht over!
Maar misschien maakt hij je het dan weer lastig en wordt hij aa een andere planeet toch getroffen door echte dodelijke stralen!
Ja! En daarom heb ik een eigen ruimteschip voor hem gebouwd!
Maar, je kunt oom Donald niet alleen in een schip laslaten!
Kalm maar, jongens! Ik heb bij de Marsmannetjes een lesje geleerd .
Dit ruimteschip doet het niet! Maar van Donald heb ik tenminste geen last meer!

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

TOEN we enkele weken geleden een van de Rode Kruiszegels van België lieten zien hebben we het meer gehad over de zegels dan over het Rode Kruis zelf. Toch is deze internationale organisatie die in 1963 honderd jaar bestond, zeker onze aandacht waard

Het is een eeuw geleden dat een inwoner van de stad Genève die in de oorlog heel veel leed op de slagvelden had gezien erin slaagde twaalf landen een overeenkomst te laten aangaan betreffende de verbetering van de verzorging der gewonden op de slagvelden Het was Henri Dunant die we hier bedoelen en hij werd op deze wijze de oprichter van het Rode Kruis Het spreekt dus vanzelf dat de herdenking van het honderdjarige bestaan zich in hoofdzaak in Geneve voltrok Er was een internationale vergadering en een tentoonstelling over t Rode Kruiswerk waarop Nederland ondermeer n verkleind model van het hospitaalschip Henri Dunant en een maquette van het Dunanthuis in Zelst liet zien De hier afgebeelde Rode Kruiszegel komt uit Cyprus Het is er een van een serie van twee, waarop je een ziekenhuis met ervoor een verpleegster en jeugdige patiënten ziet

OLYMPISCHE SPELEN

Je weet natuurlijk wel dat dit jaar de Olympische Spelen in Japan gehouden zullen worden Reeds lang is dat land druk bezig voorbereidingen te treffen voor dit grote sportgebeuren Zo heeft men o.a. via radio en tv het Japanse volk voorgehouden dat het beleefd en voorkomend moet zijn tegen de buitenlandse bezoekers Men heeft ook de vlaggen van de deelnemende landen verscheidene keren laten zien, zodat iedereen ze kan herkennen en de diverse volksliederen worden herhaaldelijk ten gehore gebracht

Ten slotte is de winkeliers in Japan erop gewezen dat ze absoluut niet moeten proberen om de buitenlanders af te zetten

* DOE JE MEE AAN DE POMPONNETJESMODE *

Voor het maken van een paar van die leuke pomponnetjes heb je een stukje karton van bijvoorbeeld 5 bij 6 cm nodig Je knipt er een langwerpig gat in, dat 2 cm lang en 1 cm hoog is

Omwikkel nu het kartonnetje met wol (afb 1) totdat er een dik bundeltje draden omheen zit Door het gat in het karton bind je met n dubbele draad wol het bundeltje draden in het midden stevig bijeen (afb 2) Met een scherpe schaar knip je de dradeo aan de onder- en bovenkant door (afb 3) Verwijder daarna het karton en vorm een bolletje dat je keurig rondknipt Ten slotte houd je het pomponnetje even in de stoom van kokend water, waardoor het zo zacht als fluweel wordt

* TWEE VROLIJKE SNUITERS *

Op een mooie winterdag hebben ze elkaar ontmoet en ze konden het dadelijk zo goed met elkaar vinden, dat ze besloten om goede vrienden te blijven. Als je graag wilt weten wie de figuur links op 't plaatje is, moet je de cijfers 1 tot en met 31 door middel van rechte potloodlijntjes met elkaar verbinden, dan zie je het zo! Op het plaatje van de snuiter rechts zul je, als je goed kijkt, acht-cijfers (ze kunnen ook ondersteboven of achterstevoren staan) ontdekken, die bij elkaar opgeteld het aantal dagen aangeven dat de vriendschap tussen deze twee stand hield. Daarna was het uit! Beide vrienden zagen elkaar gewoonweg in 't niet verdwijnen.

UITGEKNALD!

Heb je weleens heel ondeugend een papieren zak opgeblazen en hem dan met een reuze knal in elkaar geslagen? Als je het stiekem doet en de mensen in je omgeving weten van niets, schrikken ze soms heel erg

In Amerika ging men de laatste tijd dit grapje wat al te veelvuldig uithalen Nu zijn daar zakken in de handel gekomen waar van het papier wel sterk is, maar toch op bepaalde afstanden van zeer kleine gaatjes voorzien Geen enkele grappenmaker kan zo'n zak nu nog laten knallen

geschreven door
JOOP TERMOS

met illustraties van
GERARD VAN STRAATEN

Het vakantiegeld, dat de eerste-klassers van de mulo school in Ryndam hebben verdiend voor hun klasgenoot Paul Verkerk, die bijna van een ongeluk is hersteld, is gestolen uit de kast in de lerarenkamer. Hetty Bron heeft de dief bij de school gezien en heeft ontdekt, dat hij een merkwaardige gewoonte bezit: hij breekt alle door hem afgestreken lucifers doormidden. Onder leiding van de sportleraar, meneer Veldman, ondernemen Pauls klasgenoten een speurtocht, waarbij zij overal zoeken naar gebroken lucifers. Ze vinden inderdaad een spoor, maar vermoedelijk is het spoor opzettelijk uitgezet om hen te misleiden

ALLEN VOOR EEN

HETTY bracht meneer Veldman en haar klasgenoten naar de bushalte waar haar groep de eerste gebroken lucifers had gevonden.

„Onderzoek de omgeving van de halte," gelastte meneer Veldman en op slag begonnen de leerlingen ijverig te speuren. Het resultaat liet niet lang op zich wachten. Bob van Dam vond twee gebroken lucifers die Hetty en haar groep niet hadden opgemerkt. De lucifers wezen in een andere richting dan de route die Hetty en haar helpers van de bushalte af hadden gevolgd. „Het spoor begint dus vermoedelijk bij de vindplaats waar Pieter van Gelder de eerste geknakte lucifers heeft gevonden en vandaar loopt het spoor naar de bushalte. Bob van Dam heeft de verdere richting van het spoor gevonden. Die richting moeten we volgen," besliste meneer Veldman en hij voegde eraan toe: „Ik ben er bestist zeker van dat wij het slachtoffer zijn geworden van een flauwe grap. Reken erop dat ik dader zal vinden."

Van hun vreugde over de vondst van de eerste gebroken lucifers was bij de eersteklassers weinig meer overgebleven, ze keken elkaar wantrouwig aan en trokken grimmige gezichten. Met een onderlinge afstand van enkele tientallen meters, vonden ze herhaaldelijk gebroken lucifers. Meneer Veldman deed een vreemde ontdekking. Op de plaatsen waar de lucifers lagen waren de stoepen en goten kennelijk schoon geveegd. „De misselijke grapjas die het spoor heeft uitgezet, veegde de plaatsen waar hij de lucifers neerlegde éérst schoon. Zo zorgde hij ervoor dat wij vooral

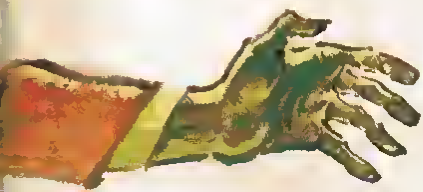

geen lucifers zouden missen", briste meneer Veldman. Het spoor van gebroken lucifers leidde regelrecht naar het stadspark, waar het spoor zich vervolgde over een der paden. De houtjes lagen op steeds kortere afstanden van elkaar.

Meneer Veldman beende snel langs het pad, achter hem volgden de leerlingen. Helemaal achteraan liep Pieter van Gelder, het hoofd gebogen. Hij voelde zich warm van benauwdheid. Plotseling botste hij tegen zijn voorganger op. Pieters hoofd schokte omhoog en hij staarde, evenals de andaren, naar meneer Veldman. De sportleraar was stil blijven staan, zijn gezicht toonde een verraste uitdrukking en zijn ogen waren op één punt gericht. Waarnaar hij zo aandachtig staarde, konden de eersteklassers niet zien. Meneer Veldman stond in een bocht van het pad, dat door laag geboomte omzoomd was. Hij kon langs het geboomte kijken, de jongens en meisjes niet. Ze keken nieuwsgierig naar hun onderwijzer, van wiens houding ze niets begrepen.

„Aha!" riep meneer Veldman plotseling en meteen begon hij te rennen. Enkele tellen bleven de leerlingen nog staan. Ze waren volkomen verrast door de plotselinge spurt van meneer Veldman. „Vooruit, achter 'm aan!" riep Wim Laarmans en hij rende door de bocht, op de voet gevolgd door de anderen. Meneer Veldman was uit het gezicht verdwenen. Na honderd meter hard lopend het pad te hebben gevolgd, stopte Wim Laarmans. Hij keek besluiteloos naar het kruispunt van paden, waar hij beland was. Welk pad had meneer Veldman gekozen? Lang behoefde hij over deze vraag niet na te denken.

„Laat me los! Au au, laat me los!" hoorden de eersteklassers een jongen roepen en vlak daarop klonk de stem van meneer Veldman: „Nee! Nooit van z'n leven laat ik je los!"

„Deze kant op!" bruide Wim Laarmans en hij holde naar een van de paden. De jongens en meisjes volgden hem ze duwden elkaar opzij en struikelden herhaaldelijk over hun eigen benen. Ten slotte belandden ze op een open plek en zagen meneer Veldman die een jongen stevig had vastgegrepen. De meesten herkenden de knaap, Hans de Kloet leerling van de hbs. Maar waarom had hun sportleraar Hans zo stevig vastgegrepen? Wat had Hans uitgevoerd? Ze begrepen er niets van, behalve Pieter van Gelder. Meneer Veldman zag de eersteklassers en wenkte ze dichterbij te komen.

„Kennen jullie deze knaap?" vroeg hij — „Ja, ja. Hans de Kloet van de hbs," klonk het uit verschillende monden.

„Zo, zo, merkwaardig, hóógst merkwaardig," zei meneer Veldman. „Deze jongeman heeft de gebroken lucifers neergelegd. Ik zag hem voor mij op het pad staan, hij bukte en legde iets op de grond. Meteen vermoedde ik dat hij het valse spoor had uitgelegd. Ik achtervolgde hem en kijk eens hier." Meneer Veldman toonde de speurploeg een grote doos vol gebroken lucifers. „En nu zul je me een verklaring moeten geven. Waarom legde jij die geknakte lucifers neer, en wie heeft jou over onze speurtocht verteld?" gromde de sportleraar tegen Hans de Kloet, die bleek zag van angst.

„Het is de schuld van van Pieter van Gelder," stotterde de jongen. Meneer Veldman keek naar de eersteklassers, zijn ogen zochten Pieter, die zich langzaam had verwijderd in de richting van het lage geboomte.

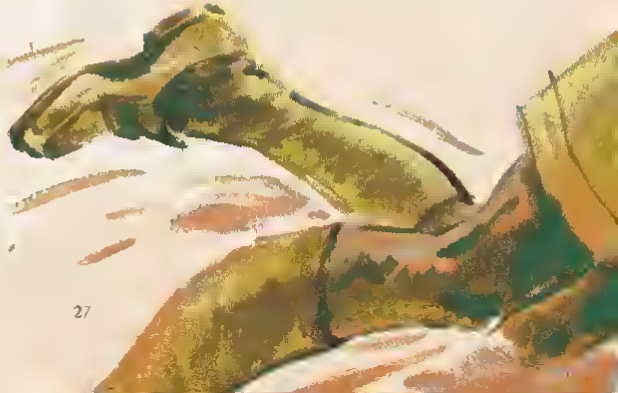

ALLEEN Voor EEN

Hij schaamde zich diep en zou zich het liefst met de snelheid van een mol in het zand hebben willen ingraven om aan de ondervraging van meneer Veldman te ontkomen.

„Pieter van Gelder, hier blijven!" riep meneer Veldman en Pieter keerde op zijn schreden terug.

„Kom hier," gelastte meneer Veldman hem bars. Pieter schuifelde tot vlak voor de leraar en Hans de Kloet. „Heb jij deze knaap over onze speurtocht verteld?" vroeg meneer Veldman. Pieter knikte. „Hoe haal je zoiets in je hoofd jongen? Waarom speel jij de verrader? Je bent een misselijke flapuit! Noem je dit sportief? Noem je dit samenspel? Je moest je schamen! Waarom heb jij Hans de Kloet over ons plan ingelicht?"

Pieter opende de mond, maar hij kreeg geen woord over de lippen. Hij trifde op zijn beneo. Nadat hij diep adem had gehaald, kon hij weer praten. „Ik vertelde niet over onze speurtocht meneer. Ik heb alleen maar gezegd dat wij spoorzoekertje speelden met gebroken lucifers." Hij had ons zien speuren en hij wilde weten waarom we al maar in groepen door de stad liepen. „Nou, en toen spelde ik hem wat op de mouw."

Meneer Veldman keek Pieter verontwaardigd aan. „Nou, jij bent me ook een fijne speurder!" zei hij en Pieter liet zijn hoofd nog lager zakken. Meneer Veldman keek peinzend naar Hans de Kloet, die hij nog steeds vast hield. „Jongemen, wij moeten 'ns ernstig met jou spreken," zei hij. Hans de Kloet keek verwonderd. Voor hem waren de gebeurtenissen een groot raadsel. Waarom maakte die man zich zo boos om het valse spoor dat hij als een grap en als een wraakoefening op Pieter van Gelder had uitgezet? Volwassenen, die spoorzoeken... nee, Hans de Kloet vond het maar een raar gedoe.

Totdat meneer Veldman hem de aanleiding van hun spoorzoeken vertelde. Hans luisterde aandachtig toe.

„Tja, als ik dát had geweten," verzuchtte hij toen meneer Veldman was uitgepraat, „dan had ik vast geen vals spoor uitgelegd. Het spijt me ontzettend."

„Hoeft niet, je wist niet beter. Pieter van Gelder is er de schuld van," antwoordde meneer Veldman en hij vervolgde: „maar nu je van onze speurtocht op de hoogte bent, is er één mogelijkheid."

Hans de Kloet en de eersteklassers wachtten gespannen op een verdere uitleg van de sportleraar. „Kun je een geheim goed bewaren?" vroeg meneer Veldman aan Hans de Kloet. Deze knikte ijverig. Daarna wendde de sportleraar zich tot de anderen. „Jongens, Hans de Kloet kent nu ons geheim. Volgens mij is hij een handige knaap. Anders had-je niet zo'n duidelijk spoor uit kunnen zetten. Wat denken jullie ervan, zullen we m in onze groepen opnemen?"

„Ja, da's een goed plan meneer," riep Hetty Bron. Niemand protesteerde tegen het voorstel van meneer Veldman.

„Goed Hans, wil je meedoen aan onze speurtocht?" vroeg de sportleraar aan Hans de Kloet. „Nou en of!" antwoordde Hans geestdriftig. „Afgesproken, Wim Laarmans zal je in zijn groep opnemen en hij zal je verder vertellen wat je moet doen," besliste meneer Veldman en hij liet Hans los.

Plotseling klonk er een algemene schaterlach. Hans de Kloet wreef met een pijnlijk gezicht de plek op zijn linkerarm, waar meneer Veldman hem zo lang had vastgeklemd. „Ja lachen jullie maar," grinnikte hij, „maar ik verzeker je dat die arm pijn doet." Meneer Veldman keek wat onthutst naar zijn rechterhand, waarmee hij de hbs'er had vastgepakt. Tja, een sportleraar kent zijn eigen kracht niet," mompelde hij, veronschuldigend en daarna moest ook hij lachen om het gewrijf van Hans. Meneer Veldman werd weer ernstig. „Ik wil een hartig woordje spreken met Pieter van Gelder," kondigde hij aan. Hij keek om zich heen. Maar Pieter was verdwenen. Meneer Veldman liep naar het kreupelhout en loerde tussen de takken door. Hij zag de afdrukken van jongensschoenen in het zwarte zand, maar Pieter zag hij niet. „Asjemenou, hij is verdwenen," mompelde de sportleraar bezorgd.

Je hent me ook een fijne speurder...", had meneer Veldman in zijn boosheid spottend tegen Pieter gezegd. De jongen voelde zich verdrietig en door de anderen verlaten. Ze keken hem allemaal misprijzend, laatdunkend en zelfs kwaad aan.

„Ze hebben een hekel aan mij een gruwelijke hekel," fluisterde hij en terwijl meneer Veldman met Hans de Kloet praatte, was hij heel langzaam naar achteren geschuifeld. Niemand had het opgemerkt ze luisterden allemaal aandachtig naar het gesprek tussen de sportleraar en de hbs'er. Ten slotte had Pieter voetje voor voetje achteruit lopend het kreupelhout bereikt, waarna hij verder op handen en voeten achteruit was gekropen, totdat hij de anderen niet meer kon zien. Toen richtte Pieter zich op en rende hij het park uit, terwijl hij zijn tranen de vrije loop liet. Hij rende blindelings de stad in en ging pas langzamer lopen toen zijn benen zo zwaar als lood werden en hij bijna geen adem meer kon halen. Hij voelde zich wanhopig.

„Ik doe niet meer mee aan de speurtocht," hijgde hij. Zou meneer Veldman daar zijn huis komen om hem de les te lezen? Da gedachte aan die vernedering ontlokte aan Pieter een nieuwe snik. Nog nooit in zijn jongensleven had-ie zich zó beroerd gevoeld. Hij zwierf door de stad en langzaam rijpte bij hem een plan. Hij zou vluchten, hij zou zich argens verstoppen, hij wilde de anderen niet meer zien, hij wilde de stem van meneer Veldman niet meer horen, hij wilde alleen zijn helemaal alleen. Waar zou hij zich verstoppen? Pieter liep langzaam in de richting van het station. „Ik klim in een goederentrein an den vinden ze me nooit meer terug. nooit meer," mompelde hij, terwijl hij met zijn mouw over z'n ogen streek om zijn tranen weg te boenen. Daarna rechtte hij zijn rug en versnelde zijn pas.

Pieter zal toch niet nog meer domme dingen gaan uithalen? Laten we hopen dat hij zijn gezond verstand gebruikt..... Volgende week weten we meer!

TOM POES en het GOUDEN BOEK

O ja, en dan wou ik nog een boek voor m'n zoontje. Hij is voor z'n eerste magister-exomen geslaagd.
Hier meneer, een boek met levende verhalen. Dat zal hij oardig vinden!
Mooi zo!
Die nieuwerwetse schoenen gaan vlug...
Tot ziens en gelukkig nieuwjaar!
...maar ze zijn wel erg opvallend!
Het schoeisel liet inderdaad een opvallend spoor na.
Hé, kijk daar eens! Een vuurpijl! Dus het is al twaalf uur!
Ik heb anders nog geen klak horen slaan.

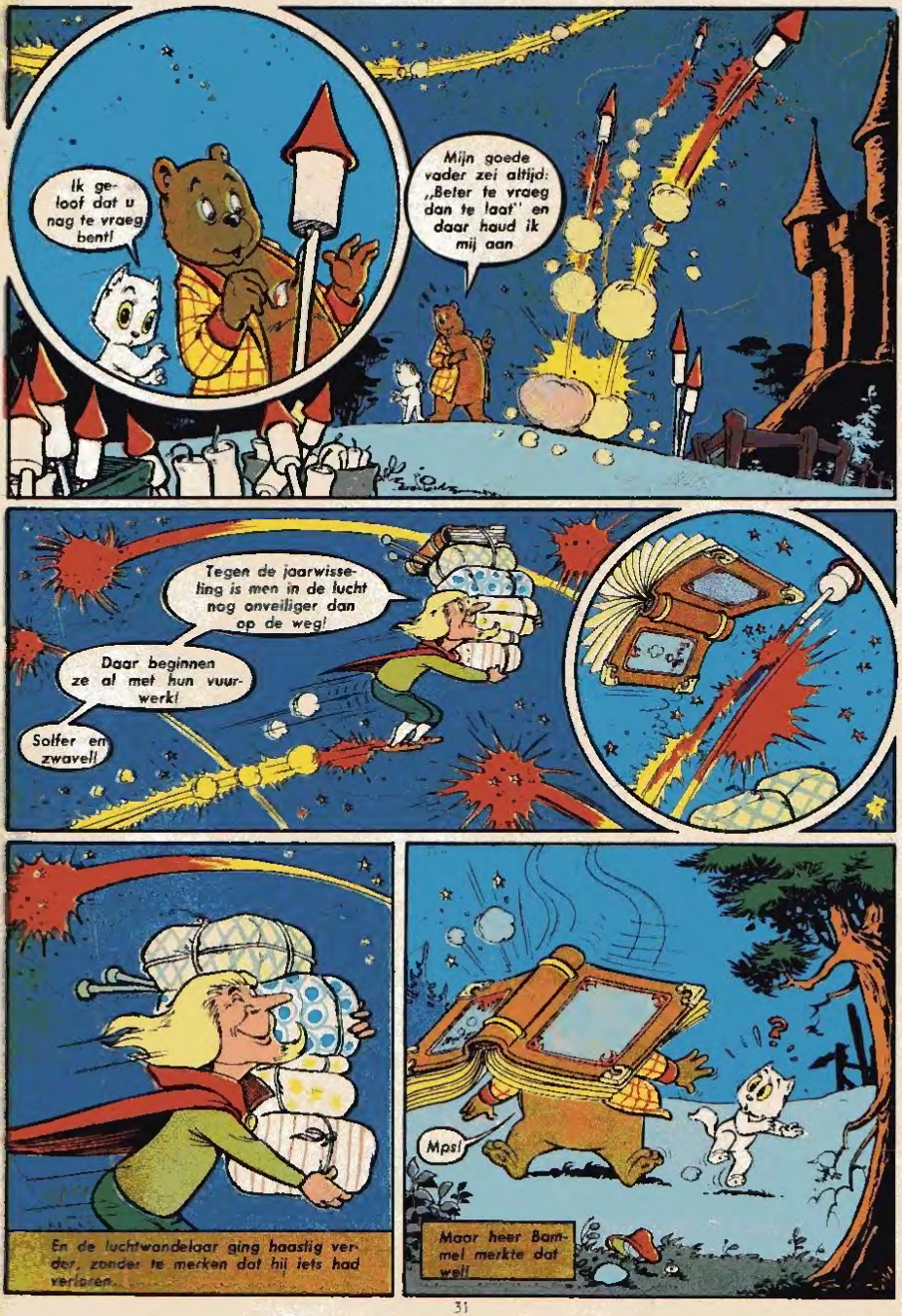
Ik geloof dat u nog te vraeg bent!
Mijn goede vader zei altijd: „Beter te vraeg dan te laat" en daar houd ik mij aan
Tegen de jaarwisseling is men in de lucht nog onveiliger dan op de weg!
Daar beginnen ze al met hun vuurwerk!
Solfer en zwavel!
En de luchtwandelaar ging haastig verder, zonder te merken dat hij iets had verloren.
Mps!
Maar heer Bammel merkte dat wel!

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - **Prijs 6 frank.** Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1964 Walt Disney Productions.